

Carl Petersen var danskeren, der oplevede 1800-tallets store opdagelsesrejser i de arktiske egne – deroppe, hvor inuitterne levede, hvor europæerne døde og hvor kulden, isen og stormene bandt vandet i et knusende favntag størstedelen af året.

Født i København i 1813 tog han til Grønland – målet for hans udlængsel. Her lærte han at gå på jagt og at navigere og overleve i snestormen. Her lærte han sig inuitternes sprog og blev gift med grønlandske Ida-Berthe.

Hans første og impulsive rejse var et forsøg på at krydse Melvillebugten i søgen efter inuitter

endnu længere nordpå. Carl tog med de to idemænd, men de måtte vende om, mere døde end levende.

To år senere drog den berømte John Franklin af sted i 1845 med den mest veludrustede og velforberedte ekspedition nogensinde for at finde den sagnomspundne Nordvestpassage. Men Franklin forsvandt sporløst.

Flere eftersøgninger var frugtesløse, indtil hvalfangeren William Penny sammen med Carl på hans anden færd fandt grave og rester efter ekspeditionen, men intet andet.

Tre år efter var Carl af sted igen – nu med dr. Kane, der viste sig at være en elendig og livsfarlig leder. I flere år var skibet *Advance* indefrosset i isen langt nord for det nuværende Thule, hans folk døde, de fik skørbug, de deserterede, frøs og sultede. Til sidst ledte Carl et forsøg på at redde sig sydpå, men måtte vende om.

Den tur var hård, og da de mod alle odds vendte hjem til Upernavik, valgte han og Ida-Berthe at slå sig ned i København – indtil en gammel bekendt – Francis McClintock – fik lokket Carl med på en sidste eftersøgning efter Franklin. Endnu en gang forlod han den nu næsten blinde Ida-Berthe.

Tre fine ordner fik Carl for sin enestående indsats deroppe, hvor man dør af kulde, sult, sygdom, udmattelse og farlig adfærd, hvis man ikke er gjort af et helt særligt stof.

CARL – POLARFARER fortæller om en beskeden mands fantastiske liv sammen med vidtberømte, excentriske, livsfarlige egomaner. Han var den klippe, de byggede deres færd på, og hans usædvanlige evner til at lære landet, vandet, menneskene og dyrene at kende var gang på gang det, der reddede andre og mere ubefæstede sjæle igennem rædselsfulde trængsler, som ville have fældet de fleste.